

О братству Кујовића

Предговор

Како је дошло неко ново вријеме у коме су се људи отуђили и одродили, живјећи све брже и брже, немајући кад да се баве било чим, но само својим послом, како више ријетко ко коме пише или му иде у посјету, како је технологија овога вијека донијела нове облике комуникације међу људима, који захтјевају кратку и сажету форму, сматрао сам да треба укратко казати пар ријечи о историјату братства Кујовића, додати уз то и родослов нашега братства и то послати на што више адреса у свијету гдје год да има некога од нашега братства, не би ли се историја и родослов братства Кујовића сачували од заорава и дочекали неко ново вријеме у коме ће се брат ослонити на брата и у коме ћемо се вратити нашим коријенима и нашој мајци Црној Гори.

Кратка биографија братства Кујовића

Поријекло братства Кујовића се са приближном тачношћу може пратити од средине 14. вијека. Наиме, у то вријеме је живио најстарији познати предак братства по имену **Богута** и то у тадашњој Зеници негдје око 1370. године, а нешто касније у околини ондашњег Травника у Босни. **Ђурађ**, син Богutow, са својим синовима **Вукцем**, **Радином**, **Хераком**, **Прибилом** и **Остојом** се сели из Босне послје смрти краља Твртка Првог (1391. године), када је у Босни дошло до оштрих унутрашњих превирања и грађанског рата, што је довјело до масовног исјељавања народа из Херцег Босне.

Средином петнаестог вијека, односно послје пада Херцег Босне под турску управу (1463. године), а због опасности од надолазеће турске најезде, **Херак Хераковић**, син **Херака Ђурађевог**, се из крајева са обода Херцег Босне сели са својим братом **Раичем** у мјесто звано Лединац испод планине Његош у Катунској нахији. Мјесто Лединац касније добија назив Његуши или по планини Његош испод које се налази, или по потоку који туда протиче. Од **Херака** и **Раича** временом настају братства **Ераковићи** и **Раичевићи**, а постоје и данас села са овим именима. Братство Кујовића потиче непосредно од ових његушких Ераковића.

Милутин, син Херака Хераковића, се сели из Његуша на Чево и то у село Ожег. Милутинов син **Драгутин** са браћом **Обрадом**, **Диданом** и **Стеваном** се сели из Ожега због извршене крвне освјете над Ђеклићима, и настањује се у мјесту званом Вочје које се налазило на манастирском имању у Доњој Морачи. Пошто су браћа извршила крвну освјету на самој крсној слави Светог Арханђела Михаила (Аранђеловдан) и како је крсна слава била окрвављена крвљу Ђеклића, промијенили су тада своју дотадашњу крсну славу Светог Арханђела Михаила и за крсну славу прихватили Светог Василија Великог, кога братство Кујовића и данас слави. Како је имање на Вочју било недовољно за живот и опстанак четворо браће, Обрад, Дидан и Стеван одлазе, и у Вочју остаје само Драгутин. Обрад се настанио у селу Лубници код Берана, Дидан у Краљевој Гори на Златибору, а Стеван негдје у околини Јагодине. Од Обрада и Дидана су се

развила два јака братсва која и данас постоје - Обрадовићи и Дидановићи, док Стеван и његови потомци, ако их је имао, нестају у вијековима који су слиједили.

Драгутин је имао четири сина који су се звали **Вујадин, Михаило, Милун** и **Никола**. Послије убиства Хасан-бега Мекића, Драгутинови синови Никола и Вујадин се селе са Вочја у село Миоску, гдје је и колијевка братства Кујовића. Од њих су се у Миоској развила два братства: од Николе - Кујовићи, а од Вујадина - Шуковићи. Ова два братства славе исту крсну славу и увијек су се, као и данас послије толико генерација, сматрали и сматрају браћом.

Од Николе се развило братство Кујовића, по коме је братство и добило своје име. Никола, звани **Кујо**, имао је четири сина који су се звали: **Ђека** (који је био насљедник кнежевске титуле и чијом се смрћу кнежевска титула у братству Кујовића угасила), **Радун, Вељо** и **Ника**. Њихово потомство се даље грана све шире па је шематски приказано у прилогу.

Кујовићи су били храбри и поносни људи. Никада им крв није била скупа, ни своја, ни туђа. Били су то "страшни људи страшнога времена" како их је опјевао Милија Булатовић, који неправду нијесу чинили, али ни на себе нијесу дали. Кроз живот су се пробијали тешко, али слуге ником нијесу били.

Ето, то је мали дио историје братства Кујовића отргнут из магле заборава, братства чији се родослов преносио са кољена на кољено, и који ће се преносити кроз вијекове који долазе, док се год људи не острве и на своје претке забораве...

Кујовић Радомиров Драган

ЛИТЕРАТУРА

За израду родослова и овог документа коришћени су материјали из књига и рукописа:

- 1) Вујо Кујовић и Светозар Кујовић: *Братство Кујовића, поријекло и родослов*
- 2) Светозар Д. Кујовић: *Морачка Свитања*
- 3) Радосав и Милован Кујовић: *Родослов куће Кујовића*
- 4) Радомир М. Кујовић: *Родослов братства Кујовића (рукопис из 1979.)*
- 5) Видак П. Шуковић: *Братство Кујовић, графички приказ по кољенима*
- 6) Милија Мирон (Булатовић): *Страшни људи страшнога времена*